

Sväté ženy ~ moje sestry

COLLEEN CARROLL CAMPBELL

**DUCHOVNÉ
SPOMIENKY**

 ZACHEJ[®].sk

*Sväté ženy
~ moje sestry*

DUCHOVNÉ
SPOMIENKY

„Nádherný a inšpirujúci príbeh hlbokej viery jednej ženy a svätíc, ktoré sa stali jej sestrami na ceste k vypočutým modlitbám.“

Mary Higgins Clark,
oblúbená autorka románov

„Colleen Carroll Campbell sa stretla s najpálčivejšími problémami dnešných mladých žien – ako spojiť randenie, dvorenie a manželstvo s úspešnou kariérou, ako sa starať o rodiča s Alzheimerovou chorobou, ako sa vyrovať s neplodnosťou –, ale tieto problémy neriešila sama. Campbell nám v knihe *Sväté ženy – moje sestry* predstavuje ženy, ktoré jej na životnej ceste pomohli – napríklad Teréziu Ávilskú, Teréziu z Lisieux, Editu Stein a, samozrejme, Preblahoslavenú Pannu Máriu. Pútavé duchovné memoáre autorky, nadčasové a zároveň súčasné, sú spoľahlivým sprievodcom pre každého, kto hľadá spoločníka na zvládnutie niekedy ťažkej a zmätočnej cesty životom.“

kardinál Timothy Dolan,
arcibiskup New Yorku

„V týchto fascinujúcich memoároch Colleen Carroll Campbell rozpráva o tom, ako na dôležitých križovatkách svojej životnej cesty objavila príbuznosť so šiestimi veľkými sväticami. V knihe *Sväté ženy – moje sestry* úplne moderná žena čerpá inšpiráciu a silu od svojich duchovných ‚sestier‘, pričom zápasí s tajomstvami života, lásky, choroby a smrti v dnešnom svete. Príjemné čítanie, ktoré sa dotkne mnohých životov.“

Mary Ann Glendon,
*bývalá veľvyslankyňa USA pri Svätej stolici,
profesorka Právnickej fakulty na Harvarde
a predsedníčka Pápežskej akadémie sociálnych vied*

„Aktívna, autenticky ženská, so záujmom o kultúru – a verná katolíčka? Podľa mnohých ľudí je to neobvyklá kombinácia. Colleen Carroll Campbell v knihe *Sväté ženy – moje sestry* vykresľuje ťažkosti, s ktorými sa stretávala, keď si plnila svoje sny ako autorka, novinárka, kultúrna komentátorka a žena. Campbellovej životný príbeh bude rezonovať v srdci každej ženy, ktorá žije v dnešnom svete a má aspoň iskierku viery. Túto knihu neodložíte, kým nedočítate poslednú stranu, a zabudnete aj dýchať, keď budete s Colleen v nádeji prežívať veľké i malé rozhodnutia jej života, ktoré dávajú spoznať, kým je človek ako osoba. Ďakujem ti, Colleen, za odvalu vyrozprávať svoj príbeh, ktorým si obohatila svoje čitateľky významným a jedinečným spôsobom – pretože im ukázal krásu, zmysel a ciele ľudského života a ľudskej lásky otvorených pre Božie tajomstvo.“

Matka Agnes Mary Donovan, SV,
generálna predstavená, Sestry života

„Colleen Carroll Campbell je jedna z najlepších autoriek na americkej katolíckej scéne a kniha *Sväté ženy – moje sestry* svedčí o jej srdci, schopnostiach a inteligencii. Sú to úžasné a pútavé memoáre a veľké svedectvo viery.“

Charles J. Chaput, OFMCap,
arcibiskup Filadelfie

„Táto kniha je pôsobivým opisom dlhého zápasu, ktorý musela Colleen Carroll Campbell podstúpiť, aby opäť našla pokoj a aby dala Bohu najvyššie miesto, ktoré mu patrí. Naučila sa niečo drahocenné: keď sme v núdzi, pamätajme, že máme v nebi bratov a sestry, ktorých život a utrpenie nám ukážu cestu k pokoju.“

Alice von Hildebrand,
*autorka kníh *Privilégium byť ženou* a *Duša leva: Život Dietricha von Hildebranda**

„Colleen Carroll Campbell je skutočná ikona ,nového feminizmu‘, ktorý žiada sv. Ján Pavol II. Prešla dlhú cestu, hľadajúc pravý význam oslobodenia ženy, a v knihe *Sväté ženy - moje sestry* rozpráva, ako jej šesť mystičiek a jej vlastné osobné skúšky a víťazstvá pomohli nájsť oslobodenie pod krížom. Je to svieža, dobre napísaná, zemitá kniha, ktorá sa veľmi dobre číta (neraz mi vyvolala úsmev na tvári). Colleen nám dala ozajstný dar: nielen dar svojho intelektu a schopností spisovateľky, ale, čo je dôležitejšie, otvorila si srdce a dala nám seba samu. Prestaňte si klásť otázku, či by ste si mali túto knihu prečítať. Mali by ste!“

Christopher West,

*autor knihy *Naplňte tieto srdcia**

a člen Inštitútu teológie tela

„Colleen Carroll Campbell v knihe *Sväté ženy - moje sestry* ukazuje, že pozornosť venovaná svätým nás učí nielen o Bohu a živote, ktorý dáva, ale pomáha nám spoznať najdôležitejšie pravdy o tom, kým sme a na aký cieľ sme boli stvorení. Kniha krásne vysvetľuje, že kresťanský život nemôžeme vnímať ako abstrakciu. Vzíde ako svetlo v našom priateľstve s nebeskými spoločníkmi, ktorí sa s nami stretávajú v skutočných udalostiach a konkrétnych situáciách nášho života.“

otec Robert Barron,

*tvorca filmu *Katolicizmus a zakladateľ katolíckej spoločnosti**

Zapálené slovo

„V knihe *Sväté ženy - moje sestry* Colleen Carroll Campbell vyviedla veľké historické hrdinky zo zaprášených oltárov a kamených sôch na dejisko nového milénia. Ich literárne portréty z nich urobili spoľahlivé sprievodkyne cez mýnové pole dnešnej ‚kultúry neviazanej sexuality‘, cez ťažkosti záväzkov a rodiny a stále prítomnú realitu utrpenia a straty. Na konci človek získa šesť nových priateľiek, ktorých múdrosť, zdravý rozum a viera presahujú všetky veky.“

Elizabeth Lev,
historička umenia a autorka knihy Tigrica z Forlí

„Colleen Carroll Campbell na pozadí svojho životného príbehu opísala duchovnú cestu, na ktorej niečo čakáme a niečoho sa vzdávame. O materstve - duchovnom i biologickom - sa učí od svätých žien, ktorých život odráža jej vlastný. Osobný príbeh autorky prináša univerzálne poučenie: žiť v slobode je niečo iné než mať všetko pod kontrolou. Je to pôsobivá a krásna kniha.“

kardinál Francis George, OMI,
arcibiskup Chicaga

„Svätí menia svet - už len svojou existenciou nám hovoria, že sme niečo urobili zle: všetky naše konvencie, všetky naše dohody, celá naša korektnosť a slogany nám nepomôžu, keď sa situácia zhoršuje. V ťažkých časoch Colleen Carroll Campbell našla samu seba, keď čítala životopisy veľkých svätíc. A možno aj vy nájdete sami seba, keď si prečítate Campellovej knihu *Sväté ženy - moje sestry*.“

Joseph Bottum,
autor knihy Vek úzkostí

„Colleen Carroll Campbell nám týmito intímnyimi memoármi podáva pôsobivé svedectvo o ‚oblaku svedkov‘, ktorých oslavuje Sväté písmo.“

Dawn Eden,

autorka kníh Svoj pokoj vám dávam a Radosť čistých

„Je to inšpirujúci a zasvätený príbeh o ceste jednej mladej ženy cez ťažkosti súčasnej kultúry, vzlety a pády života a o jej stretnutí s múdrosťou svätíc. Je to príbeh o ceste vyrozprávaný s osviežujúcou úprimnosťou a hlbokým ponorom, ktorý prinesie osoh mnohým.“

Ralph Martin,

autor knihy Splnenie všetkých túžob a prezident Služby obnovy

„Campbell, autorka stĺpčekov pre noviny St. Louis Post-Dispatch (The New Faithful: Why Young Adults Are Embracing Christian Orthodoxy, 2002), rozpráva podnetný životný príbeh založený na vlastných skúsenostiach ženy v Katolíckej cirkvi. S autorčiným príbehom je spojená jej autobiografia čitateľky, jej skúsenosti s knihami rôznych svätých a o rôznych svätých, ktorí ovplyvnili každú stránku jej života... Campbell v knihe opisuje, ako jej rôzne svätice pomohli pochopiť svoju situáciu a ísť ďalej... Pekné a poučné spoločenstvo so svätými sestrami.“

Kirkus Reviews

„Campbellovej príbeh je podnetný a pôvabný. Poslúži ako inšpirácia pre mnohé mladé ženy, ktoré sú rozdelené medzi dva veľmi odlišné svety - posvätný a svetský - v spoločnosti, ktorá nemá trpezlivosť pre subtílnosť alebo zložitnosť.“

Booklist

COLLEEN CARROLL CAMPBELL

*Sväté ženy
~ moje sestry*

DUCHOVNÉ
SPOMIENKY

Pre Johna.

*Obdivujem ťa za všetko, čím si,
ďakujem ti za všetko, čo robíš,
a milujem ťa všetkou láskou
svojho srdca.*

Colleen Carroll Campbell

This translation published by arrangement with Image,
an imprint of the © Crown Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Z amerického originálu:

My Sisters the Saints: A Spiritual Memoir

Vydal: © Zachej.sk, 2019

Preklad: © Pavol Petřík

Grafika: © Bookwork.sk

Jazyková korektúra: Zuzana Hašková

Mgr. Martina Bodnárová, PhD.

Biblické citáty sú uvedené podľa oficiálneho katolíckeho
prekladu Svätého písma (SSV, 2016).

ISBN: 978-80-8211-115-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa
nesmie reprodukovat' v akejkoľvek podobe alebo akýmkoľvek
spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami alebo iným
spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

Poznámka pre čitateľa

Toto je príbeh o ceste a o osobnom hľadaní múdrosti a pokoja, ktoré sa začalo odvekou, vábivo jednoduchou otázkou: Existuje niečo viac?

V mojom živote táto otázka dostala súčasnú a ženskú príchuť, keď mi napadla v jedno jesenné ráno asi v polovici vysokoškolského štúdia. Spamätávala som sa z ťažkej noci. Zarazila ma priepasť medzi scénou z divokého večierka, ktorá ma kedysi uchvátila, a hrozivou prázdnotou, ktorá ma zožierala v pokojnejších chvíľach. Tento zmätok bol začiatkom pätnásťročného hľadania. Chcela som pochopiť zmysel svojej ženskej identity vo svetle kresťanskej viery a kultúry, ktorú formoval moderný feminizmus.

Duchovná cesta ma priviedla na nečakané miesta, od kúpeľov v Lurdoch a ruín Osvienčimu po Oválnu pracovňu a Pápežský palác. Na tejto ceste som riešila dôležité dilemy mojej generácie: zmätok v sexuálnej oblasti, ktorý vyvolala kultúra neviazanej sexuality, napätie medzi protichodnými túžbami po profesionálnom úspechu a oddanej láske, rozdelenosť medzi požiadavky manželstva a rodičovstva, bolesť z ochorenia môjho drahého rodiča a moju konfrontáciu so zničujúcou diagnózou.

Nebola som spokojná so stručnými a priamymi odpoveďami svetských feministiek a ich antifeministických kritikov. Milosť a inšpirácia prišli z nečakaného zdroja –

z duchovných priateľstiev so šiestimi sväticami. Životy a spisy Terézie z Ávily, Terézie z Lisieux, Faustíny z Poľska, Edity Stein z Nemecka, Matky Terezy z Kalkaty a Márie z Nazareta mi pomohli nájsť spriaznené duše. Tieto ženy oslovovali moje najhlbšie túžby. Viedli ma pri najbolestivejších rozhodnutiach. Premenili moje vnímanie lásky a oslobodenia.

Možno sa vám zdá čudné, že hovorím o dôverných priateľstvách so ženami, s ktorými som sa nikdy nestretala, so ženami, ktoré zomreli pred desaťročiami, storočiami, ba tisícročiami. Kedysi by som s vami súhlasila. Ale to bolo ešte skôr, než sa moja cesta začala. Bolo to ešte skôr, než ma radosti, bolesti a zvraty, o ktorých píšem v tejto knihe, presvedčili o živej a mocnej realite, akou je spoločenstvo svätých.

Dúfam, že príbeh mojej cesty a príbehy šiestich svätých žien, ktoré ma na nej sprevádzali, vás povzbudia, aby ste sami objavili utešujúcu pravdu, na ktorú v našej individualistickej dobe tak často zabúdame: pútnik, ktorý hľadá Boha, nikdy nejde sám.

Dievča večierkov

Stále si pamätám šaty, ktoré som v to ráno mala na sebe. Boli čierne, pri krku stiahnuté a krátke. Ich tenká látka na mne voľne visela vďaka každodennému cvičeniu a diéte, ale bolo mi nepríjemne teplo. Sadla som si na okenný rám v našom byte na štvrtom poschodí a hompálala som nohami. Nemohla som uveriť, že je koniec októbra. V Milwaukee bývalo o tomto čase už chladnejšie a nekonečná wisconsinská zima sa pomaly blížila. Ale teraz mi slnko opaľovalo pokožku, ktorá bola ešte stále bronzová od povinných návštev solária. Nervózne som sa pomrvila. Nechcela som tu byť.

Práve som sa vrátila domov po preflámovanej noci. Bolela ma hlava a koža ma tak svrbela, že by som sa najradšej hodila pod sprchu. Tom Petty reval z reproduktorov sterea: „Som zo seba unavený / unavený z tohto mes-

ta.“ Na parkovisku pod nami som zazrela prázdne fľaše od piva a zatúlaných účastníkov večierka. Vliekli sa domov po bujarej oslave s množstvom alkoholu.

Za mnou spieval a tancoval pár mojich podnapitých spolubývajúcich z vysokej školy. Premávali sa popred veľké otvorené okná v obývačke. Vzduch bol napáchnutý odstátym pivom a cigaretami hádam ešte od večierka, čo sme mali v prvom týždni prvého ročníka, nehovoriac o mnohých ďalších bujarých víkendoch. Hoci zo zimného semestra ubehli len dva mesiace, v našej úplne novej bytovke boli na chodbách stopy po vracaní a diery v sadrových múroch veľkosti päste – obraz toho, ako študentskí podnájomníci trávili víkendy.

Mala som rada toto výhodné miesto, odkiaľ som sa mohla pozeráť nadol z veľkej výšky. Zdalo sa mi, že som mimo toho chaosu. Na vysokoškolských večierkoch som sa cítila vždy trochu nesvoja, hoci som si vychutnávala mnohé ich potešenia. Bola som študentkou so štípendiom a s vynikajúcim prospechom. Mala som ísť na prestížnu letnú stáž vo Washingtone a pracovať ako šéfredaktorka univerzitného časopisu. V životopise som uviedla členstvo vo všelijakých úctyhodných spoločnostiach a preukázala sociálne povedomie.

Pokiaľ ide o katolícku vieru, ktorá v mojom živote dominovala na základnej i strednej škole, tá sa teraz dostala do úzadia. Mala som iné priority. To mi však nebránilo, aby som sa stále považovala za nadpriemernú katolíčku. Od prvého ročníka som sa angažovala vo všetkých organizáciách, ktoré sa venovali sociálnej spravodlivosti. Aspoň jedno popoludnie alebo večer v týždni som vypomáhala v blízkom útulku pre bezdomovcov alebo som rozdávala pokrm

tulákom v rámci univerzitného programu *Jedlo na kolesách*. Každú nedeľu som chodila na svätú omšu. Vo veciach sexu som dodržiavala literu zákona, ktorý ma učili v katolíckej rodine - žiaden sex mimo manželstva -, no nie tak jeho ducha. Svoj najživší záujem som však vyhradila celkom prízemným problémom: bola som posadnutá svojím telom, musela som byť štíhla a zdravá. Na rozdiel od iných dievčat večierkov, ktoré jedli neskoro v noci pizzu a pod voľnou flanelovou blúzkou skrývali pívne brucho, ja som mala všetko pod kontrolou. Alebo som si to aspoň myslela.

Ale neskôr moja hrdosť na to, že som si svoj život tak dobre usporiadala - v sobotu večer som bola divoškou a v nedeľu ráno dobrým dievčaťom -, ustupovala niečomu novému. Uvedomila som si, že žijem ponorená v chaose tak ako všetci ostatní. Možno som na tom bola ešte horšie, lebo som viedla dvojité život. Bruchatí účastníci večierkov tam dole boli aspoň dôslední vo svojom životnom štýle. Neusilovali sa urobiť imidž a nemenili svoju osobnosť. Nehrali úlohu perfekcionistačkej váženej študentky pre jednu skupinu ľudí a nespútaného dievčata večierkov pre inú.

Obzrela som sa po byte a videla som spolubývajúce, ako sa rozvalujú na gauči celkom zničené po prehýrenej noci. Uvedomila som si, že bývať s nimi a viesť život, aký vedú ony, ma už nerobí šťastnou. Nebola som šťastná ani zo vzťahu s hlbavým hráčom rugby, ktorý ma aj so svojimi kamarátmi našiel v každom bare, do ktorého som s kamarátkami v tú noc zapadla. Naše spontánne stretnutia by som nenazvala randením a ani jeho svojím priateľom. Takéto romantické chvíľky nemali názov ani žiadne pravidlá a potom moje kamarátky a ja sme vlastne ani nevedeli, čo si počať s mužmi v živote. Nezvázovali nás zvyklosti dvo-

renia alebo spoločenské normy. Mohli sme si robiť, čo sme chceli. Ale škaredosť, zmätok a sklamanie, ktorými sa vyznačovali naše stretnutia s mužmi, ma viedli k otázke: Nebola naša nehatená sloboda len skrytou pascou?

Takto som si začiatok štúdia na vysokej škole nepredstavovala. Myslela som si, že v sobotu večer budem diskutovať o Tomášovi Akvinskom pri káve a budem chodiť s mužmi, ktorí posielajú ruže, otvárajú dvere auta a plátia za večeru. Na univerzite som takých aj stretla, ale natoľko som si osvojila študentské spôsoby, že som od nich ľahko prešla ku kamarátkam na večierku.

Keď som sa opäť pozrela na nechutnú scénu pod oknom, uvedomila som si, koľko vecí sa zmenilo – ako veľmi som sa ja zmenila –, odkedy som v jeden augustový deň prišla po prvý raz na internát. Niečo som stratila. Nevedela som, čo to je alebo ako to získam späť. Vedela som len to, že to bolestivé prázdno v mojom vnútri je neznesiteľné.

Zrazu som cítila, že sa celá trasiem. Prehodila som si nohy dovnútra. Postavila som sa, zabuchla som okno a prešla okolo spolubývajúcich. Spali napriek ohlušujúcej hudbe.

Bol čas dať si sprchu, najesť sa, obliecť si niečo teplejšie. Bol čas na zmenu.

Obviniť patriarchát

V tej dobe som to nevedela, ale robila som prvé kroky na ceste, ktorou sa uberalo veľa žien mojej generácie. Kládli si tie isté otázky, aké som si v to ráno kládla ja: Odkiaľ pochádza ten zožierajúci pocit vo mne a prečo sa ešte zhoršuje, keď hľadám potešenie a úspech? Je pravda, že ne-

existuje skutočný rozdiel medzi pohlaviami alebo moja ženskosť - a ženské telo - má niečo spoločné s mojimi túžbami a nespokojnosťou? Ak kľúč k naplneniu mojej ženskosti spočíva v tom, že umocním svoj sexuálny pôvab, dosiahnem profesionálne úspechy a budem si vychutnávať život bez toho, aby som prijala záväzky, prečo ma tieto rady neuspokojili? Prečo sa moje kamarátky i ja neustále trápime, že nie sme dosť štíhle, dosť úspešné - jednoducho, že nie sme dosť dobré? Ak je vyslobodenie v tomto, prečo mi je tak mizerne?

Asi po roku, odkedy som začala uvažovať o týchto otázkach, som sa zapísala na kurz feministického myslenia. Vedela som, že hnutie oslobodenia žien zohrávalo veľkú úlohu pri formovaní sveta, ktorý som obývala s kamarátkami. Chcela som vedieť, čím sa podľa jeho vedúcich predstaviteľov žena odlišuje od muža a ako môže žena nájsť slobodu a naplnenie.

Pred týmto kurzom som sa nikdy nezaoberala feminizmom. Aj on prispieval k ovzdušiu 70., 80. a 90. rokov, ktoré som ako dievča a mladá žena vdychovala. Podobne ako väčšina žien mojej generácie som si dávala pozor, aby som sa nestýkala s radikálnymi feministkami, ktoré nenávidia mužov a pália podprsenky. Podporovala som však základnú feministickú premisu o rovnakých právach pre ženy. Od mladosti ma zaujímali príbehy hrdiniek a sufražetiek. Prijala som konvenčný feministický názor, že v prvých desaťročiach dospelého života by som sa mala venovať kariére, a keď si nájdem čas, môžem sa vydať a stať sa matkou. Pokiaľ ide o rozdiely medzi pohlaviami, vždy som vnímala, že existujú, ale nechcela som ich uznať nahlas, aby to nebolo vní-

mané ako znak slabosti alebo výhovorka pre to, že nie som taká úspešná.

Teraz som bola pripravená pozrieť sa bližšie na rozdiely medzi mužmi a ženami a na samotný feminizmus. Na kurze som s nadšením hltala texty, ktoré sme na začiatku dostali, manifesty prvých feministiek, ktoré požadovali rovnosť príležitostí vo vzdelávaní, právo hlasovať a ľudské pracovné i životné podmienky, pričom uznávali jedinečnosť žien. Ako pokračoval semester, prišli sme k súčasnejším feministkám a mňa čoraz viac znepokojovali teoretičky, o ktorých sme čítali. Z mnohých prenikala zatrpknutosť voči mužom, iné sa zasa hnevali na svoju vlastnú ženskosť. Čím viac som čítala, tým viac ma zarážali ich pohľady na mužov a ženy, na manželstvo, na materstvo a na Boha.

Aj ja som pocítila šovinizmus a vedela som, že mám možnosti upierané predchádzajúcim generáciám žien, ktoré sa ani nemohli zúčastniť na takomto kurze. Bolo mi známe, že feminizmus má veľa foriem, ale zdalo sa mi, že väčšina feministických autoriek, o ktorých sme sa učili, bolo neoblomných a prehánali. Opovrhovali ženami v domácnosti ako „parazitkami“, použijúc slovo Simone de Beauvoir, alebo väzňami v „pohodlnom koncentračnom tábore“, ako to vyjadrila Betty Friedan. Nepáčilo sa mi, že toľko teoretičiek zaujalo jeden z dvoch extrémnych postojov: buď dovolili, aby im nástoživé trvanie na rovnosti mužov a žien zahmlilo rozdiely medzi pohlaviami, alebo dovolili, aby im dôraz na rozdiely medzi pohlaviami zahmlil rovnosť mužov a žien.

Ani jeden z týchto postojov mi nedával zmysel. V tom, čo som čítala, som nenašla nijaký plán pre šťastie v skutočnom svete. Kamarátka, ktorá bola na kurze so mnou,

to cítila rovnako. „Ak všetko ostatné zlyhá,“ povedala, keď sme vyšli z triedy, „obviň patriarchát.“ Bola presvedčenou ateistkou a ja som bola kresťankou, čo chodí do kostola. Zhodli sme sa však na tom, že teórie, s ktorými sme sa oboznámili, neriešili najnaliehavejšie otázky a problémy.

U sekulárnych feministických mysliteľiek sme narazili na ďalší problém. Kritizovali to, že muži sa fixujú na peniaze, sex, moc a postavenie, ale väčšina týchto žien bola posadnutá tými istými vecami. Hovorili o tom, aké výhody a výsady majú muži a ženy nie. Videla som logiku ich sťažností, ale ich materialistický svetonázor bol dusivý. Chýbal im akýkoľvek transcendentný obzor, akýkoľvek odkaz na pravdu, krásu, dobro alebo Boha. Všetko sa sústreďovalo len na to, čo môžete vidieť, ochutnať a čoho sa môžete dotknúť. Nenašla som nič, čo by uhasilo smäd v mojom vnútri. A materialistické rozkoše ho nemohli uspokojiť.

Otvorené dvere

Takmer na konci prvého semestra v druhom ročníku som stála pri utiahnutom novogotickom Kostole Ježiša v areáli univerzity Marquette. Naozaj som nevedela, kde mám ešte hľadať odpovede. Bola nedeľa večer a ja som pozvala svojho nového priateľa spomedzi študentov na svätú omšu o 18.00. Bola to obľúbená svätá omša. Vyhovovala mnohým študentom, ktorí boli príliš unavení zo žúru, aby sa dostali na rannú svätú omšu, príliš lahostajní, aby vydržali v kostole celú hodinu, a príliš úzkostliví, aby vynechali nedeľnú povinnosť.

Mať vážneho priateľa a ísť s ním na svätú omšu bolo pre mňa niečo nové. S predchádzajúcim vážnym priateľom som sa rozišla uprostred prvého semestra v prvom ročníku. Môj súčasný vzťah zapustil korene nie preto, že by som sa nejako zvlášť zmenila, ale bola som už unavená z večierkov na univerzite. Stretávali sme sa každý týždeň - v reštauráciách a pri dobrom rozhovore - a musím povedať, že sa mi uľavilo.

Podobne ako takmer každý muž, s ktorým som v uplynulých troch rokoch chodila, aj tento bol podľa matriky katolík a podľa praxe ateista. V ten večer spočiatku súhlasil, že so mnou pôjde na svätú omšu, ale potom navrhol, aby som ju vynechala a radšej s ním išla do postele. Nakoniec dosiahol len to, že som meškala pätnásť minút na svätú omšu, ktorá trvala tridsať minút.

Keď sme cez masívne drevené dvere vstúpili do Kostola Ježiša, neboli už voľné stoličky, a tak sme s ostatnými oneskorenkami ostali v zadnej časti lode. Môj priateľ sa naklonil ku mne, aby mi zašepkal štiplavú poznámku, ale odbila som ho. Chcela som ponad dav ľudí uvidieť oltár. Zmeškali sme evanjeliové čítanie, zmeškali sme krátku homíliu kňaza a teraz už bola eucharistická modlitba. Bola som nervózna a podráždená. Čudovala som sa, že z mojej kedysi horlivej detskej viery ostalo tak málo. Existuje súvislosť medzi malátnosťou, ktorá sa usadila v mojom duchovnom živote, a nespokojnosťou, ktorú som si po prvýkrát uvedomila na tom okennom parapete?

Uplynul už rok, odkedy som si uvedomila tú prázdnotu. Nemala som ani poňatia, čo s tým urobím. Kurz feministickej teórie mi nepomohol a nepomohli ani kozmetické úpravy na živote, ktoré som nedávno urobila: zmenila

som byť a spolubývať, mala som menšiu skupinu kamarátov a staršieho priateľa, venovala som viac pozornosti kariére spisovateľky na voľnej nohe, prihlásila som sa o štipendium a menej času som trávila aerobikom a vysedávaním v baroch. Usilovne som pracovala, aby som svoj život lepšie rozbehla. Chcela som byť ženou, ktorá sa diskkrétne venuje svojim túžbam a nikdy sa necíti taká stratená a opustená ako ja v to októbrové ráno.

Nedokázala som sa zbaviť bolesti vo svojom vnútri. Keď som v ten večer stála v zadnej časti kostola, uvedomila som si, že moja melanchólia môže súvisieť so vzťahom k Bohu, ktorý som prerušila krátko po príchode na univerzitu.

Viac ako tri roky som Bohu dávala len zlomok svojho času a pozornosti. Bol posledný na zozname zdrojov, kde by som hľadala odpovede a naplnenie. Keď som vyhovovala všetkým svojim rozmarom a uprednostňovala som všetko a všetkých pred Bohom, môj duchovný život bol taký: iba malý zlomok toho, čo som mala.

O pár minút sa svätá omša skončila. Ocitla som sa v dave študentov, ktorí v mrazivom večernom vzduchu pomaly zostupovali po schodoch z kostola. V jednej chvíli som sa zastavila a obrátila k svojmu priateľovi, s ktorým sme boli kdesi uprostred zástupu.

„Musím sa vrátiť do kostola,“ povedala som mu. „Niečo som tam nechala.“

„Dobre,“ povedal, „pôjdem s tebou.“

„Nie!“ odvetila som trochu hlasnejšie, než som chcela. „Len choď popredu. Neskôr ťa dobehnem.“

Zvraštil obočie. Cítila som, že sa na mňa pozerá, keď som sa obrátila a pretláčala davom naspäť. Asi som vy-